

РЕШЕНИЕ

№ 246

гр. Б., 02.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – Б., ЧЕТВЪРТИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Николай Грънчаров

Членове: Владимир Ковачев
Г. Янев

при участието на секретаря Герасим Ангушев
като разгледа докладваното от Г. Янев Въззивно гражданско дело № 20231200500281 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК във вр. с чл. 317 от ГПК. Депозирана е въззивна жалба от Главна дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението“ при МВР, чрез гл.юрисконсулт Д.Я., срещу Решение № 906935/21.11.2022 г., постановено по гр. дело № 171/20120 г., по описа на Районен съд – Б., с което ОСЪЖДА Главна дирекция "Пожарна безопасност и защита на населението" МВР , с адрес: 1309 гр.С., ж.к. И., ул. „П.“ 171 А, ЕИК ..., представлявана от директора Н.С.Н. да заплати на Г. И. Т., ЕГН *****, с адрес: гр. Б., ул. „А.С.“ № 22, вх. Б, ап. 18 чрез адв. Ю. Г., съдебен адрес: гр. С., ул. „И.“ № 69, следните суми:

- сумата от 1065,74 /хиляда шестдесет и пет лева и седемдесет и четири стотинки/ лв., представляваща неизплатено допълнително възнаграждение за положен извънреден труд за периода 29.01.2017 г. - 10.07.2019 г., получен в резултат на преизчисляване на положения нощен труд с коефициент 1.143 и превръщането му в дневен, ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба в съда – 27.01.2020 г. до окончателното погасяване на вземането, като ОТХВЪРЛЯ ИСКА НАД УВАЖЕНИЯ размер до предявения от 2677,14 лв. КАТО НЕОСНОВАТЕЛЕН;

- сумата от 1791.92 /хиляда седемстотин деветдесет и един лева и деветдесет и две стотинки/ лв., представляваща неизплатено допълнително възнаграждение за положен извънреден труд на официални празници за периода 29.01.2017 г. - 10.07.2019 г., получен в резултат на преизчисляване на положения нощен труд с коефициент 1.143 и превръщането му в дневен, ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба в съда – 27.01.2020 г. до окончателното погасяване на вземането, като ОТХВЪРЛЯ ИСКА НАД УВАЖЕНИЯ размер до предявения от 6150,00 лв. КАТО НЕОСНОВАТЕЛЕН;

Във въззивната жалба са наведени оплаквания за неправилност и необоснованост на постановеното първоинстанционно решение, поради нарушение на материалния закон, за което се излагат следните доводи: Посочено е във въззивната жалба, че за да уважи исковете първоинстанционният съд е приел, че в ЗМВР е налице непълнота в закона обуславяща приложението на ЗДСл, КТ и Наредбата за структурата и организацията на работната заплата/НСОРЗ/, съгласно които продължителността на нощния труд е 7 часа, с приложим коефициент 1.143 съгласно чл. 9, ал. 2 НСОПЗ. Посочва се, че съгласно разпоредбата на чл.141, ал.1, т.1 ЗМВР служителите на МВР са държавни служители - полицейски органи и органи по пожарна безопасност и защита на населението. Твърди се, че правата и задълженията на ищеца, произтичат от заеманата от него длъжност, се уреждат от ЗМВР, както и че ищецът има качеството на държавен служител по смисъла на чл.142, ал.1, т. 1 от ЗМВР, а чл.142, ал.2 ЗМВР предвижда, че статутът на държавните служители в МВР се урежда с този закон (ЗМВР), който има характер на специален. Посочва се, че не е налице празнота в нормативната уредба и възможност за запълването ѝ посредством нормите на Наредбата за структурата и организацията на работната заплата, тъй като ЗМВР е специален закон, относим към държавните служители на министерството. ЗМВР съдържа ясни и конкретни норми по въпросите относно образуването на работната заплата на служителите на МВР, допълнителните възнаграждения, работното време, обезщетения при напускане, категоризация на труда -1-ва,, които са в отклонение от общата уредба и се прилагат вместо нея. Сочи се, че

разпоредбата на чл. 9, ал.2 от НСОПЗ следва да бъде тълкувана във връзка с ал.1 на чл. 9 от същата наредба и да намира приложение само при работа на смени, чиято нощна продължителност на работното време е помалка от тази на дневното, установени при подневното отчитане на работното време. За държавните служители в МВР обаче нощната продължителност на работното време, съгласно чл.187, ал.3 ЗМВР, не е по-малка от тази на дневното, като съотношението помежду им е 1 (8:8) , поради което общата трудова норма на чл. 9, ал.2 НСОПЗ не намира приложение за държавните служители в МВР. Сочи се, че освен това чл.9, ал. 2 НСОПЗ превръщането на нощните часове в дневни с коефициент 1,143 при сумирано изчисляване на работното време цели да определи възнаграждението на служителя така, че когато той работи 7 часа през нощта да получава трудово възнаграждение за осем часа, а не води до възникване на извънреден труд, какъвто няма. Заявява се, че няма основание за преизчисляване с коефициент 1,143 и не е налице положен от ищеца извънреден труд. Посочва се, че съгласно приложимата редакция на чл. 187, ал. 1 ЗМВР, нормалната продължителност на работното време на държавните служители в МВР е 8-часа дневно и 40 часа седмично при 5-дневна работна седмица. Според чл. 187, ал. 3 ЗМВР(Изм. - ДВ, бр. 14 от 2015 г., изм. и доп. - ДВ, бр. 81 от 2016 г.), работното време на държавните служители в МВР се изчислява в работни дни - подневно, а за работещите на 8, 12 или 24-часови смени - сумирано за тримесечен период. Соци се, че при работа на смени е възможно полагането на труд и през нощта между 22, 00 ч. и 6, 00 ч., като работните часове не следва да надвишават средно 8 часа за всеки 24- часов период. Трудът с 8- часова продължителност, полаган от работещите на смени държавни служители в интервала от 22.00 до 6.00 часа е нощен. Твърди се, че нормата на чл. 187 ЗМВР се явява специална спрямо общите правила в КТ. ЗМВР въвежда еднаква продължителност на работното време на служителите в МВР през деня и през нощта от 8 часа в сравнение с чл. 140, ал. 1 КТ, според който нормалната продължителност на седмичното работно време при 5-дневна работна седмица, през нощта е 35 часа. Това различие се обуславя от функциите, вменени с чл. 2, ал. 1 ЗМВР на служителите от МВР. Твърди се, че извънреден е трудът, полаган от служителя по разпореждане или без такова, но със знанието и без противопоставянето на работодателя и който труд попада извън установеното за служителя работно време по график. Нормата на чл. 187, ал. 7 ЗМВР

ограничава извънредния труд, който не може да надвишава 70 часа на тримесечен период и 280 часа годишно, а разпоредбите на, ал. 5 и, ал. 6 указват как следва да бъде вземзден положеният от служителя извънреден труд. Правото на изплащане на допълнително възнаграждение за нощен труд е регламентирано в чл. 179, ал. 2 ЗМВР, според който размерът на допълнителните възнаграждения за нощен труд се определя със заповед на министъра на вътрешните работи, докато размерът на допълнителните възнаграждения за извънреден труд е определен в самия закон - за служителите, работещи на смени, се компенсира с възнаграждение за извънреден труд в размер на 50% увеличение върху основното месечно възнаграждение / чл. 187, ал. 6 ЗМВР/. Излага се, че в приложимата за процесния период наредба е указано, че служителите в МВР може да полагат труд през нощта между 22.00 ч. до 6.00 ч., като работните часове не следва да надвишат средно 8 часа за всеки 24- часов период, което съответства на чл. 187, ал. 3 ЗМВР. Счита, че не е налице празнота в ЗМВР и издадените въз основа на него наредби, която да налага субсидиарното приложение на Закона за държавния служител или Кодекса на труда, а още по-малко на подзаконовите нормативни актове, приети въз основа на КТ, и по-конкретно нормата на чл. 9, ал. 2 от НСОПЗ, приета с ПМС № 4/17.01.2007 за преобразуването на часовете нощен труд с коефициент 1, 143. Твърди, че нормата е неприложима за служебните правоотношения по ЗМВР, като посочва, че с новия и специален закон нормалната продължителност на дневното и нощното работно време е еднаква - 8 часа. Заявява, че според Решение № 197 от 07.10.2019 г. по гр.д. №786/2019 г. на ВКС, IV ГО при работата на смени (дежурства) работното време на държавните служители в МВР се отчита по специален ред, което прави недопустимо аналогичното приложение на ЗДСл или КТ и конвертиране на часовете труд положен през нощта в дневни часове с коефициент 1,143. Следователно счита, че превръщането на нощните часове в дневни, съгласно НСОПЗ е установено с цел увеличаване заплащането на нощния труд, а не за заплащане на извънреден труд по смисъла на чл. 143, ал. 1 КТ. Твърди се, че в конкретния случай няма основание да се извършват преизчисления с коефициент 1, 143 заради полагане на нощен труд от ищеца, респ.да се достига до резултат на обезщетение за положен извънреден труд и лихви за забава върху него. Счита, че горните изводи не се променят от постановеното Решение на Съда

на Европейския съюз от 24.02.2022 г., постановено по дело № С -262/2020 г. по преюдициално запитване, отправено от Районен съд Луковит. Сочи се, че в решението на РС - Б. това решение е посочено за пълнота на изложението, а според въззивника то задължително за българските съдилища. Посочва се, че със същото е прието, че чл. 8 и чл. 12, б. „а“ от Директива 2003/88/ЕО на ЕП и на Съвета от 04.11.2003 г. трябва да се тълкува в смисъл, че не налагат да се приема национална правна уредба, която да предвижда, че нормалната продължителност на нощния труд за работниците от публичния сектор като полицаите и пожарникарите е по-кратка от предвидената за тях нормална продължителност на труда през деня. При всички случаи в полза на такива работници трябва да има други мерки за защита под формата на продължителност на работното време, заплащане, обезщетения или сходни придобивки, които да позволяват да се компенсира особената тежест на полагания от тях нощен труд. Членовете 20 и 31 от Хартата на основните права на ЕС трябва да се тълкуват в смисъл, че допускат определената в законодателството на държава членка -нормална продължителност на нощния труд от седем часа за работниците от частния сектор да не се прилага за работниците от публичния сектор, включително за полицаи и пожарникари, ако такава разлика в третирането се основава на обективен и разумен критерий, т.е. свързана е с допустима от закона цел на посоченото законодателство и е съразмерна с тази цел. Следователно Съдът на Европейския съюз е приел, че е допустима разлика в третирането по отношение на нормалната продължителност на нощния труд при полицаи и пожарникари в сравнение с работниците от частния сектор, когато е предвидена в националното законодателство на държава-членка и е свързана с допустима от закона цел и е съразмерна с тази цел, каквато е предвидена в ЗМВР и произтича от функциите, вменени с чл. 2, ап. 1 ЗМВР на служителите от МВР. Твърди се, че Решение на Съда на ЕС от 24. 02. 2022 г. по преюдициално дело С - 262/20 на Съда на Европейския съюз, Люксембург по отправено преюдициално има пряка връзка с предмета на настоящото дело с оглед на обстоятелството, че Директива 2003/88/ЕО не съдържа конкретно изискване за по-малка продължителност на нощния труд, като Директивата е приложима и не въвежда изискване нормалната продължителност на труда през нощта да е по - кратка от продължителността на труда през деня, то същия със своето решение еднозначно постановява, че не се налага на

националната правна система да урежда, че нормалната продължителност на нощният труд за работниците от публичния сектор като полицаи и пожарникари да е по-кратка от предвидената за тях нормална продължителност през деня. Посочва се, че в полза на тези служители следва да са предвидени други мерки за защитна под формата на продължителност на работното време, заплащане, обезщетения, придобивки, с които се компенсира особената тежест на полаганият труд, като посочва, че такива безспорно са предвидени в ЗМВР. Сочи се, че включително чл.20 и чл.31 от Хартата на основните права на Европейският съюз допуска определената продължителност на труда от 7 часа по реда на общото трудово законодателство да не се прилага за работниците от публичния сектор, включително за полицаите и пожарникарите, основана на обективен и разумен критерий. Изразява становище, че както не е налице изискване към държавите членки да определят граница за нормалната продължителност на нощният труд под тази за дневният труд и държавата е упражнила правото си на преценка, при липса на каквото и да е сходство с идентични функционални задължения на други такива, тъй като същите са специални спрямо общите, поради което и са уредени в специален закон, то при предвидената продължителност на нощния труд, която е компенсирана и обезщетена с ясни механизми и овъзмездена чрез неговото заплащане, то счита, че въпросът предмет на иска по делото предявен на основание чл. 178, ал.1, т.3 ЗМВР с искане за преобразуването на нощният труд в дневен с прилагане на коефициент 1.143 в извънреден такъв, какъвто същият не е и твърдяната празнота в законодателството, въз основа на която се търси заплащане по реда на Кодекса на труда не стои, а съгласно чл. 633 от ГПК решението на Съда на ЕС е задължително за всички съдилища и учреждения в страната. Посочва се, че първоинстанционният съд се мотивира с тезата, че държавните служители по ЗМВР ще бъдат дискриминирани по отношение на останалите държавни служители и служителите по КТ, при които има преобразуване на положените часове нощен труд в дневен. Тогава счита, че и обратното твърдение би било вярно - служителите по ЗДСл и КТ са дискриминирани, тъй като не получават редица привилегии, които са дължими на държавните служители по ЗМВР - обезщетения, 40 дни платен годишен отпуск, обезщетения при средна и тежка телесна повреда и други. Посочва се, че поради тази и други компенсиращи привилегии в решението на ЕС е

посочено, че за в законодателството на страната могат да се предвидят други привилегии, които да обезщетят труда на полицаите и пожарникарите, и те не са приложими към други категории труд. Твърди, че в Решението на съда на ЕС е постановено. Член 8 и член 12, буква а) от Директива 2003/88/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 4 ноември 2003 година относно някои аспекти на организацията на работното време трябва да се тълкуват в смисъл, че не налагат да се приема национална правна уредба, която да предвижда, че нормалната продължителност на нощния труд за работниците от публичния сектор като полицаите и пожарникарите е по-кратка от предвидената за тях нормална продължителност на труда през деня. При всички случаи в полза на такива работници трябва да има други мерки за защита под Формата на продължителност на работното време, заплащане, обезщетения или сходни придобивки, които да позволяват да се компенсира особената тежест на полагания от тях нощен труд. 2) Членове 20 и 31 от Хартата на основните права на Европейския съюз трябва да се тълкуват в смисъл, че допускат определената в законодателството на държава членка нормална продължителност на нощния труд от седем часа за работниците от частния сектор да не се прилага за работниците от публичния сектор, включително за полицаите и пожарникарите, ако такава разлика в третирането се основава на обективен и разумен критерий, тоест е свързана с допустима от закона цел на посоченото законодателство и е съразмерна на тази цел. Заявява, че в становища по делото е видно, че такива компенсаторни мерки в Р България към труда на пожарникари са приети - първа категория труд, поголеми от установените за други сектори отпуски, възможност за ранно пенсиониране и други. Твърди, че РС - Б. в своето решение не е разгледал изцяло и в пълното изводите на Решението на съда на ЕС и неправилно го е приложил. Посочва се, че за да постанови в решението си за дължимост на положен труд на официални празници, първоинстанционният съд се е позовал отново на празнота в специалната уредба за държавни служители по ЗМВР и прилага чл.9, ал.2 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата. Изплащането на труда, положен на официални празници с различно основание, както в наредбите за допълнителните възнаграждения, издадени на основание Закона за МВР, така и Кодекса на труда. Посочва, че съгласно чл. 107а, ал.14, т.2 КТ се изплаща допълнително възнаграждение за извънреден труд, а съгласно т.3 от същата алинея за положен труд на официални

празници. Посочва се, че ГДПБЗН-МВР е била ответник по около 2000 дела със същия предмет на спора, като от последните 4 години искове за заплащане на труда, положен на официални празници не се подават, тъй като съдилищата постановяват, че ГДПБЗН-МВР е изплатил този труд в размери отговарящи на нормативната база. Твърди се, че като ответник са оспорили ССЕ по основание и размер. Посочва се, че в постановеното решение ГДПБЗН е осъдена да заплати извънреден труд, получен в резултат на преизчисляване на положен нощен труд с коефициент 1,143 за периода 29.01.2017 г. до 10.07.2019 г. за 169 часа за сумата от 1065.74 лв., като в същото време за същия период отново осъжда да се изплатят часовете труд, положен на официални празници в размер на 286 часа, за сумата от 1791,92 лв. Сочи се, че не е възможно преизчислените общо часове положен нощен труд да са по-малко от положените на официални празници. Твърди се, че ищецът е положил труд на официални празници, както е посочено в ССЕ до двукратния размер, като счита, че е недопустимо и няма нормативна уредба, която да позволява такова увеличение още едно увеличение. Твърди се, че ищецът Г. Т., съгласно протоколите е положил труд на официални празници както следва: Протокол рег. № 7124-613/07.07.2017 г. е положил 48 часа дневен и нощен труд, но само 10 часа са нощен труд; Протокол рег. № 7124р-1382/09.10.2017 - 8 часа, но дневен труд. Протокол рег. № 7124р-2075/09.10.2017 -32 часа, но дневен и нощен труд. Изброяването не е изчерпателно, но видно от ССЕ в посочените 286 часа са включени и часовете положен труд през деня. Излага доводи, че за периода 29.01.2017 г. до 10.07.2019 г. ищецът е бил на смяна на 10 официални празници. За същият период сме осъдени да заплатим положения нощен труд като извънреден. За този период няма толкова официални празници, че да формират 286 часа извънреден труд от преизчисляване на нощен труд към дневен. Заявява, че решението е незаконосъобразно, то и недоказано. Обжалва се и размера на разноските, за които ГДПБЗН-МВР е осъдена, като се твърди, че те не са разпределени, спрямо отхвърлените размери на исковите. Моли въззивният съд са да се произнесе с решение, с което да бъде отменено изцяло Решение № 906935/21.11.2022 г. на Районен съд - Б., постановено по гр.дело № 20201210100171 по описа на РС - Б. за 2020 г.

Претендират се направените по делото разноски и юрисконсултско възнаграждение. Към въззивната жалба не са представени писмени

доказателства. Не са направени и доказателствени искания.

В предвидения по чл. 263 ал.1 от ГПК двуседмичен срок, по делото е постъпил отговор на въззивната жалба от Г. И. Т., ЕГН *****, с адрес гр. Б., ул. А.С. № 22, вх. Б, ап.18, чрез адв. Ю. Г., в която се посочва, че така постановеното съдебно решение е законосъобразно, правилно и обосновано, като същото е съобразено с доказателствения материал по делото поотделно и в неговата съвкупност, а също така поставено при правилно приложение на материалния закон. С оглед горното намира депозирания въззивна жалба от въззивника за неоснователна и недоказана, а твърденията в нея отнасящи се за неправилност на съдебното решение, за напълно голословни и в разрез с доказателствения материал и с нормите, регулиращи отношенията, предмет на настоящото производство. Излагат се конкретните съображения, а именно: Посочва, че ищецът Г. И. Т., е депозирал иск срещу насрещната страна, с правно основание чл.179, ал.1 и ал.2, вр. чл.178, ал.1, т.3 от ЗМВР и чл.140 от КТ, вр. чл.86 от ЗЗД. С последния се целеше въззивникът да бъде осъден да заплати на ищеца сумата в размер на 1000 /хиляда/ лева, предявен като частичен иск от 1 740 /хиляда седемстотин и четиридесет/ лева, представляващи дължимо и неплатено допълнително възнаграждение за положен от доверителя ми нощен труд за период считано от 23.12.2014г. до 10.07.2019г., ведно с лихва да забава, считаното от датата на предявяване на настоящия иск до окончателното изплащане на вземането. Едновременно с това е поискано въззивникът да бъде осъден да заплати на ищеца сумата в размер на 1 000 /хиляда/ лева, предявен като частичен иск от 6 150 /шест хиляди сто и петдесет/ лева, представляващи дължимо и неплатено допълнително възнаграждение за положен труд на официални празници за период считано от 23.12.2014г. до 10.07.2019г., ведно с лихви за забава, считано от датата на предявяване на настоящата искова молба до окончателното изплащане на вземането. Сочи се, че н хода на производството пред първата инстанция е депозирана молба по реда на чл.214 от ГПК, с която е направено изменение размера на предявените икове, като е претендиран пълният размер на дължимото и неплатено допълнително възнаграждение за положен от ищеца нощен труд за период считано от 23.12.2014г. до 10.07.2019г., както и дължимо и неплатено допълнително възнаграждение за положен труд на официални празници за период считано от 23.12.2014г. до 10.07.2019г. Твърди, че с отговора на исковата молба, ответната страна е

изложила твърдения за неоснователност на предявените от нас претенции. Посочва се, че с първоинстанционното решение и въз основа на доказателствения материал по делото, въззивникът е осъден да заплати на ищеца сумата в размер на 1065,74 /хиляда шестдесет и пет и 0,74ст./ лева, представляващи неизплатено допълнително възнаграждение за положен извънреден труд за периода считано от 29.01.2017г. до 10.07.2019г., както и сумата в размер на 1 791,92 /хиляда седемстотин деветдесет и един и 0,92ст./ лева, представляващи незаплатено допълнително възнаграждение за положен извънреден труд на официални празници за периода 29.01.2017г. до 10.07.2019г., като в останалата част от претендирания от нас пълен размер искове, бяха отхвърлени. Изразява становище, че във въззивната жалба неправилно са развити съждения срещу възприетото от съда, че Наредбата за структурата и организацията на работната заплата е приложима към казуса, поради наличието на празнота в правото. Счита, че необосновано се твърди, че в случая не е налице такава празнота в правната уредба, а е налице уредба в специален закон, с която не е признато право на държавните служители по ЗМВР да получат преизчисления на отработени нощни часове труд с умножаването им с коефициент по чл.9 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата, каквото право същата наредба давала на работещите по трудови правоотношения, уредени в КТ, като твърди, че лишаването на държавните служители от правото на тази трансформация се компенсирало с други предвидени в ЗМВР права и привилегии. Посочва, че в акта си първоинстанционният съд е констатирал обстоятелството, че страните в производството през процесния период са били в служебни правоотношения, както и че ищецът Г. Т. осъществявал трудовата си дейност на сменен режим. Посочва се, че съгласно разпоредбата на чл.176 от ЗМВР, брутното месечно възнаграждение на държавните служители на МВР се състои от основно месечно възнаграждение и допълнителни възнаграждения“. Сред предвидените в същия закон допълнителни възнаграждения е и допълнително месечно възнаграждение за извънреден труд - чл.178, ал.1, т.3 от ЗМВР. Според нормата на чл.187, ал.9 от ЗМВР, редът за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата на държавните служители извън редовното работно време, режимът на дежурство, времето за отдих и почивките за държавните служители се определят с наредба на министъра на

вътрешните работи. Сочи се, че в процесния период било уредено, че при работа на смени е възможно полагането на труд и през нощта между 22:00 и 6:00 ч., като работните часове не следва да надвишават средно 8 часа за всеки 24-часов период. Било изрично предвидено, че при сумирано отчитане на отработеното време общият брой часове положен труд между 22:00 и 6:00ч. за отчетния период се умножава по 1.143. Счита, че липсата на такава норма обаче не да следва да се възприема като законово въведена забрана за преизчисляване на положените от служителите в МВР часове нощен труд в дневен, а представлява празнота в уредбата на реда за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата извън редовното работно време, режима на дежурство, времето за отдих и почивките на държавните служители в Министерството на вътрешните работи. В обратния случай биха били допуснати различни системи на отчитане на нощния труд от служителите в МВР и от работниците по трудово правоотношение, въпреки че те изразходват психическа и физическа енергия и извършват полезна трудова дейност в една и съща част от денонощието и при едни и същи вредни за здравето последици, което би довело до нарушаване на принципа за равностойно третиране, закрепен в чл.6 от Конституцията на Република България и чл.14 ЕКЗПЧОС. Именно това схващане е възприето от съдебната практика - Решение № 311 от 08.01.2019г. на ВКС по гр, дело №1144/2018г., IV г. о., ГК. Излага, че правилно е възприето от първоинстанционният съд, че при наличие на такава непълнота в специалната уредба, касаеща служителите в МВР, следва субсидиарно да се приложи Наредбата за структурата и организацията на работната заплата, в която в чл.9, ал.2 е предвидено при сумирано изчисляване на работното време нощните часове да се превръщат в дневни с коефициент, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време, установени за подневно отчитане на работното време за съответното работно място. Счита, че по тези съображения исковата претенция за заплащане на неизплатено възнаграждение за положения от ищеца нощен труд, при сумирано изчисляване на работното време, при превръщане на нощните часове в дневни с коефициент, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време, установено за подневно отчитане на работното време в процесния период, получен след преобразуване на положените часове нощен труд в дневен, се

явява доказана по своето основание. Посочва се, че според чл.187, ал.9 от ЗМВР, редът за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата на държавните служители извън редовното работно време, режимът на дежурство, времето за отдих и почивките за държавните служители се определят с наредба на министъра на вътрешните работи. Твърди се, че през процесния период е действала Наредба №8121з- 776 от 29.07.2016г. за реда за организация и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата извън редовното работно време, режима на дежурство, времето за отдих и почивките на държавните служители в Министерство на вътрешните работи, издадена от министъра на вътрешните работи, обн., ДВ, бр. 60 от 02.08.2016г., в сила от 02.08.2016г., отм., бр. 3 от 10.01.2020г., в сила от 10.01.2020г., Решение № 16766 на ВАС на РБ - бр. 4 от 14.01.2020г. В чл.3, ал.3 от Наредбата е предвидено, че за държавните служители от МВР е възможно полагането на труд и през нощта между 22.00 ч. и 06.00 ч., като работните часове 5 не следва да надвишават средно 8 часа за всеки 24- часов период, а в чл.31 - че отработеното време между 22.00 ч. и 06.00 ч. се отчита с протокол, като са посочени лицата, които го изготвят, сроковете за това и начинът на отчитане на броя отработени часове. Излага, че в посочения подзаконен нормативен акт липсва правило за трансформиране на нощния труд в дневен, за разлика от чл.31, ал.1 от Наредба №8121з407 от 11.08.2014г., отм. С Наредба №8121з-592 от 25.05.2015г., съгласно който при сумирано отчитане на отработеното време общият брой часове положен труд между 22.00 ч. и 06.00 ч. за отчетния период се умножава по 0.143, като полученото число се сумира с общия брой отработени часове за отчетния период. Сочи се, че същевременно съгласно нормата на чл.188, ал.2 от ЗМВР, държавните служители, полагащи труд за времето между 22.00 ч. и 06.00 ч., се ползват със специална закрила по КТ. Сочи се, че съгласно принципните разяснения, дадени в т.23 на Тълкувателно решение №6/06,11,201 Зг, на ОСГТК на ВКС, в МВР има служители, назначени по трудови договори и такива по служебно правоотношение, като тези от втората група са държавни служители по смисъла на ЗДСл и общият закон намира субсидиарно приложение по отношение на тях. Обратното би поставило в неравноправно положение държавните служители в МВР по отношение на другите държавни служители, а също и спрямо работниците и служителите, работещи по

трудови правоотношения. Макар в действащия ЗМВР да няма законова делегация, препращаща към общия ЗДСл /подобно на § 1а - нов - ДВ, бр. 69/2008 г., отм. ДВ, бр. 88/2010 г. от ДР на отменения ЗМВР/, доколкото няма изрично уредено нещо друго, ЗДСл намира субсидиарно приложение. Съобразно разпоредбата на чл. 67, ал. 3 от ЗДСл, минималните и максималните размери на основните заплати по нива и степени за държавните служители, размерите на допълнителните възнаграждения по ал.7, т.1 - 5, както и редът за получаването им се определят с наредба на Министерския съвет и не могат да бъдат по-ниски от определените в трудовото законодателство. В цитираните наредби на министъра на вътрешните работи безспорно липсва правило, съобразно което отработените часове нощен труд се превръщат в дневни, при сумирано изчисляване на работното време. Тъй като размерите на допълнителните възнаграждения не могат да бъдат пониски от определените в трудовото законодателство и при липса на изрична уредба в наредбите, издадени от Министъра на вътрешните работи, то следва да намери приложение Наредба за структурата и организацията на работната заплата. Съгласно разпоредбата на чл.9, ал.2 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата, при сумарно изчисляване на работното време нощните часове се превръщат в дневни с коефициент, равен на съотношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време, установени за подневно отчитане на работното време за съответното работно място, т. е. приложимият коефициент е 1,143. Коефициентът 1,143 се получава като нормалната продължителност на работното време през деня - 8 часа, съгласно чл.136, ал.3 от КТ, се раздели на нормалната продължителност на работното време през нощта - 7 часа, съгласно чл.140 от КТ. Видно е, че законодателят е възприел подхода, установен в Кодекса на труда и в Наредбата за структурата и организацията на работната заплата. Разпоредбите на Наредбата за структурата и организацията на работната заплата са приложими по аналогия и по отношение на лица със служебно правоотношение в МВР, тъй като Конституцията на Република България утвърждава като основно достижение на социалната държава правото на труд и изрично прогласява гаранции за пълноценната му реализация. Основният закон гарантира равенство на правата на лицата, предоставящи наемен труд без оглед на спецификите на правоотношението, в рамките на което реализират правото си на труд, поради

което следва да бъдат поставени при еднакви условия всички служители, полагащи труд. Поради това включеният в рамките на дежурството нощен труд на ищеца следва да бъде приравнен на дневно работно време, на която основа и следва да бъде определен реално положеният от него труд за исковия период. Правилно е било възприето, че определеният максимален брой часове нощен труд - 8 часа, съгласно обсъдените наредби, не установява нормална продължителност на нощния труд, а само определя максималния брой часове нощен труд, допустим за полагане от служителите по ЗМВР. Посочва се, че в хода на исковото производство бе изготвена и приета съдебно- счетоводна експертиза. От заключението на последната е видно, че Главна дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението“ - МВР не е извършвала приравняване на часовете нощен труд с коефициент 1,143 към дневен труд и не е заплащала допълнителни възнаграждения за извънреден труд. Констатирано е, че в процесния период доверителят ми и положил нощен труд, преизчислен към дневен труд от 169 часа, които се 1 преизчислени с коефициент 1,143 и при изчисляване на база основно месечно възнаграждение, увеличено с 50% съгласно чл.187, ал.6 от ЗМВР, като стойността на тези часове е в размер на 1 065,74 /хиляда шестдесет и пет и 0,74ст./ лева, ведно със законната лихва считано от датата на предявяване на исковата молба до окончателното изплащане на вземането. Посочва се, че от заключението е видно и, че през периода 29.01.2017г. -10.07.2019г. Г. Т. е положил нощен труд на официални празници, преизчислени към дневен труд от 286 часа, които са преизчислени с коефициент 1,143, като стойността на тези часове е в размер на 1791,92 /хиляда седемстотин деветдесет и един и 0,92ст./ лева. Твърди се, че така приетата по делото експертиза не е оспорена от въззивника. На следващо място, счита за необосновано съждението на насрещната страна относно неправилното приложение на чл.9, ал.2 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата. Сочи се, че съгласно така цитираната разпоредба „При сумирано изчисляване на работното време нощните часове се превръщат в дневни с коефициент, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време, установени за подневно отчитане на работното време за съответното работно място“ . Докато разпоредбите на ал.1 и ал.3 от нея визират условия за "увеличаване" на трудово възнаграждение с определен коефициент, разпоредбата на ал.2 се отнася единствено до изчисляване на

положения труд като стойност в часове при сумирано изчисляване на работно време. Посочва се, че това правило е общо, а не специално, поради което не може да се сподели тълкуването, че то е приложимо единствено при трудово възнаграждение, заработено по трудови норми и при продължителност на нощното време, по-малка от продължителността на дневното. Целта на този коефициент не е да определи така възнаграждението на работника или служителя, че когато той работи 7 часа през нощта, да получава трудово възнаграждение за 8 часа, а в случая ищецът работи 8 часа през нощта, т.е. няма какво да се "приравнява". За пълнота на изложението се посочва, че празнотата в правото е отстранена с изменение на чл.187, ал.4 от ЗМВР, където изрично е прието, че: при сумирано изчисляване на работното време нощните часове се превръщат в дневни с коефициент, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното работно време към нормалната продължителност на работното време през нощта по ал.1. Гореизложените изводи са в съответствие с Решение от 24.02.2022г. на Съда на Европейския съюз, по преюдициално запитване по дело C-262/2020г. Посочва се, че с цитираното решение на СЕС е прието, че в светлината на членове 20 и 31 от Хартата на основните права на ЕС, Директива 2003/88 трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска някои работници от публичния сектор, и в частност държавните служители в МВР, включително полицаите и пожарникарите, за които нормалната продължителност на нощния труд може да достига осем часа, да нямат право да ползват по-благоприятния общ правен режим, приложим за работниците от частния сектор, при който нормалната продължителност на нощния труд е определена на седем часа. Според §69 от решението националното право видимо изключва държавните служители в МВР като полицаите и пожарникарите от обхвата на общия правен режим, който предвижда ограничение от седем часа на нормалната продължителност на нощния труд, от една страна, а от друга, не предоставя на тези държавни служители възможността за преобразуване на нощния труд в дневен. Съгласно тълкуването на СЕС чл.20 и 31 от Хартата на основните права на ЕС допускат определената в законодателството на държавата членка нормална продължителност на нощния труд от 7 часа за работниците от частния сектор да не се прилага за работниците от публичния сектор, вкл. за полицаите и пожарникарите, ако такава разлика в третирането се основава на обективен и разумен критерий, т. е. свързана с допустима от закона цел на

посоченото законодателство и е съразмерна на тази цел - така е прието и в Решение от 29 октомври 2020г. 9 *Veselibas ministrija*, C-243/19 , EU:C:2020:872, т.37 и цитираната съдебна практика. В посочения съдебен акт са дадени разяснения, че ако не е основана на обективен и разумен критерий, всяка разлика в третирането, която разпоредбите на националното право в областта на нощния труд въвеждат по отношение на различните категории работници, намиращи се в сходно положение, би била несъвместима с правото на Съюза и би налагала в такъв случай националният съд да тълкува националното право във възможно най-голяма степен с оглед на текста и целта на съответната разпоредба на първичното право, като вземе предвид цялото вътрешно право и приложи признатите от последното тълкувателни методи, за да гарантира пълната ефективност на тази разпоредба и да достигне до разрешение, съответстващо на преследваната с нея цел. Твърди се, че правилно е възприето, че през процесния период е липсвало специално правило, което да определи методология за превръщането на отработените нощни часове в дневни при сумирано изчисляване на работното време по отношение на държавните служители в МВР. Това означава, че националното ни право изключва служителите на МВР от обхвата на общия правен режим, като едновременно с това не предоставя на тези държавни служители възможност за преобразуване на нощния труд в дневен. Няма основание работещите по трудово правоотношение и по служебно правоотношение да се третират различно на основание на характера на правоотношението. Сходството на полагания труд в случая не предпоставя различно третиране. Не е установено по делото обективен и разумен критерий за разликата в третирането на полагащите нощен труд по трудово правоотношение и тези по служебно правоотношение. Разликата в допустимата продължителност на работните часове - нощен труд по служебно правоотношение /8 часа/ и по трудово правоотношение /7 часа/ не отразява допустима от закона цел, която да е годна да обоснове разлика в третирането. При недоказаност на обективен и разумен критерий за С разликата в третирането прави същото несъвместимо с правото на ЕС и води до необходимост на националния съд да тълкува националното право във възможно най-голяма степен за постигане на разрешение, съответстващо в най-голяма степен на съответната разпоредба от първичното право. СЕС е приел, че във всички случаи в полза на такива работници трябва да има други мерки за защита под формата на

продължителност на работното време, заплащане, обезщетения или сходни придобивки, които да позволят да се компенсира особената тежест на нощния труд. Именно предвид липсата на предвиден адекватен механизъм за компенсиране на служителите в МВР, който да не ги поставя в по-неблагоприятно положение от работниците и служителите, полагащи труд по общото трудово законодателство, както и отчитайки тежестта, С обществената значимост и правата на служителите в МВР, намираме че прилагането на общите правила на трудовото законодателство осигурява в пълнота спазването на принципните положения, установени от европейското законодателство в рамките на процесната хипотеза. Изразява становище, че доводът на въззивника, че не е доказан положен извънреден труд, е неоснователен. Посочва се, че съгласно чл.143, ал.1 от КТ, извънреден е трудът, който се полага по разпореждане или със знанието и без противопоставянето на работодателя или на съответния ръководител от работника или служителя извън установеното за него работно време. Работодателят може да установява сумирано изчисляване на работното време - седмично, месечно или за друг календарен период, който не може да бъде повече от 6 месеца - чл.142, ал.2 от КТ, че работното време на държавните служители в МВР, работещи на 8, 12 или 24 часови смени, се изчислява сумирано за тримесечен период - чл.187, ал.3, изр.1 от ЗМВР. Сумираното изчисляване на работното време форма на отчитане на работното време, при която установената нормална продължителност на работното време се спазва средно за определен по-продължителен период от време, който в процесния случай е тримесечен. В заключение, намира така постановеното от първоинстанционния съд съдебно решение за правилно, законосъобразно и обосновано, а твърденията на въззивника за голословни, неоснователни и недоказани. С оглед на гореизложеното, моли въззивният съд да постанови решение, с което изцяло да потвърди Решение №906935 от 21.11.2022г., постановено по гр. дело №171/2020г. по описа на Районен съд - гр. Б., като правилно, законосъобразно и обосновано, както и да се отхвърли предявената от Главна дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението“ - МВР, представлявана от гл. комисар А.Д. - ВПД директор въззивна жалба като неоснователна и необоснована.

Моли да бъдат присъдени сторените разноски, адвокатско възнаграждение, включително и за настоящата инстанция.

С отговора на въззивната жалба не се прилагат писмени доказателства, не се правят и доказателствени искания.

От страна на Г. И. Т., ЕГН *****, с адрес гр. Б., ул. А.С. № 22, вх. Б, ап.18 чрез адв. Ю. Г. по делото е постъпила насрещна въззивна жалба, против Решение № 906935/21.11.2022 г., постановено по гр.дело № 171/2020 г., по описа на Районен съд- Б.. Във въззивната жалба са наведени доводи за незаконосъобразност и необоснованост на постановеното първоинстанционно решение в обжалваната му част, с която РС Б. е отхвърлил като неоснователен иска над уважения размер на предявената сума от 2 677,14 /две хиляди шестстотин седемдесет и седем и 0,14ст./ лева, представляващи неизплатено допълнително възнаграждение за положен извънреден труд за период считано от 29.01.2017г. до 10.07.2019г., ведно със законната лихва, считано от датата на исковата молба до окончателното изплащане на задължението, както и в която първоинстанционният съд е отхвърлил като неоснователен иска над уважения размер на предявената сума от 6 150 /шест хиляди сто и петдесет/ лева, представляващи неизплатено допълнително възнаграждение за положен извънреден труд на официални празници за периода считано от 29.01.2017г. до 10.07.2019г., ведно със законната лихва считано от датата на предявяване на настоящия иск до окончателното изплащане на вземането. Посочва се, че ищецът Г. И. Т. е депозирал иск срещу насрещната страна, с правно основание чл.179, ал.1 и ал.2, вр. чл.178, ал.1, т.3 от ЗМВР и чл.140 от КТ, вр. чл.86 от ЗЗД. Твърди се, че с последния се е целело въззивникът да бъде осъден да заплати на ищеца сумата в размер на 1000 /хиляда/ лева, предявен като частичен иск от 2 677,14 /две хиляди шестстотин седемдесет и седем и 0,14ст./ лева, представляващи дължимо и неплатено допълнително възнаграждение за положен от доверителя ми нощен труд за период считано от 23.12.2014г. до 10.07.2019г., ведно с лихва да забава, считаното от датата на предявяване на настоящия иск до окончателното изплащане на вземането. Сочи се, че едновременно с това е поискано въззивникът да бъде осъден да заплати на доверителя ми сумата в размер на 1 000 /хиляда/ лева, предявен като частичен иск от 6 150 /шест хиляди сто и петдесет/ лева, представляващи дължимо и неплатено допълнително възнаграждение за положен труд на официални празници за период считано от 23.12.2014г. до 10.07.2019г., ведно с лихви за забава, считано от датата на предявяване на настоящата искова молба до окончателното изплащане на вземането. Твърди, че в хода на

производството е депозирана молба по реда на чл.214 от ГПК, с която е поискано изменение размера на предявените искове, като е претендиран пълният размер на дължимото и неплатено допълнително възнаграждение за положен от ищеца нощен труд за период считано от 23.12.2014г. до 10.07.2019г., както и дължимо и неплатено допълнително възнаграждение за положен труд на официални празници за период считано от 23.12.2014г. до 10.07.2019г. Посочва се, че в хода на исковото производство е била назначена и изготвена съдебно- счетоводна експертиза, като видно от заключението на последната се е установило, че на ищецът Г. Т. действително не е било заплатено положеният от същия извънреден труд. Твърди се, че въпреки горното в заключението се сочи, че часовете, които той е полагал нощен труд и е изпълнявал служебните си задължения на официални празници през процесния период са по-малко от първоначално посочените в исковата молба. Последните обаче уповава на представените по делото писмени доказателства, които при изготвяне заключението на съдебно-счетоводната експертиза не са били взети предвид. Видно от представени по делото протоколи, графици и платежни документи за периода от 23.12.2014г. до 10.07.2019г. ищецът е положил нощен труд, както и е изпълнявал служебните си задължения на официални празници, които обаче не са му били заплатени. Посочва се, че за положения от въззивника нощен труд, за горепосочения период, насрещната страна дължи допълнително възнаграждение в размер на 2 677,14 /две хиляди шестстотин седемдесет и седем и 0,14ст./ лева, ведно със законната лихва, считано от датата на предявяване на настоящия иск до окончателното изплащане на вземането. Твърди се, че с оглед представените писмени документи сумата, която Главна дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението“ - МВР дължи за положения от ищеца труд на официални празници, възлиза в размер на 6 150 /шест хиляди сто и петдесет/ лева. Също така се твърди, че разликата между положения и преизчисления нощен труд не е отчетена от работодателя и не е заплатена като извънреден труд. Предвид горното счита, че при постановяване на съдебния акт, първоинстанционният съд се е позовал и е кредитирал заключение на съдебно-счетоводна експертиза, което е изготвено при липса на всички необходими писмени документи и други обстоятелства от значение за разрешаване на спора. Твърди, че липсва обосноваост и аргументи на първоинстанционното решение относно неоснователността за присъждане на

пълния, претендирай от страна на доверителя, ми размер на за дължимо възнаграждение за положен нощен труд и дължимо възнаграждение за положен труд на официални празници през процесния период. В обобщение счита, че допуснатите нарушения са отстранени във фазата на въззивния контрол, като настоящата инстанция следва да осъществи самостоятелен анализ и преценка на събраните доказателства, съответно да реши делото по същество. С оглед на всичко гореизложено, моли въззивната инстанция да отмени Решение №906935 от 21.11.2022г., постановено по гр. дело №171/2020г., по описа на Районен съд — Б., в частта, в която първоинстанционният съд е отхвърлил като неоснователен иска над уважения размер на предявената сума от 2 677,14 лева, представляващи неизплатено допълнително възнаграждение за положен извънреден труд за период считано от 29.01.2017г. до 10.07.2019г., ведно със законната лихва, считано от датата на исковата молба до окончателното изплащане на задължението, както и в частта, в която първоинстанционният съд е отхвърлил като неоснователен иска над уважения размер на предявената сума от 6150 /шест хиляди сто и петдесет/ лева, представляващи неизплатено допълнително възнаграждение за положен извънреден труд на официални празници за периода считано от 29.01.2017г. до 10.07.2019г., ведно със законната лихва считано от датата на предявяване на настоящия иск до окончателното изплащане на вземането, като вместо него да се постанови съдебно решение, с което да се уважи пълният размер на претендираните от ищеца дължими възнаграждения за положен нощен труд и труд по време на официални празници.

Моли за присъждане на сторените съдебно-деловодни разноски, възнаграждение за един адвокат, включително и разноските за настоящата инстанция.

Нови доказателства не са събирани.

Фактическата обстановка в казуса е изяснена по категоричен начин от първата инстанция.

Съгласно чл. 269 от ГПК, въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата. В случая Окръжният съд констатира, че атакуваното първоинстанционно решение е валидно и допустимо. Подадената срещу него жалба от Главна дирекция

„Пожарна безопасност и защита на населението“ при МВР, чрез гл.юрисконсулт Д.Я., се явява основателна, а насрещната въззивна жалбата подадена от Г. И. Т., ЕГН *****, с адрес гр. Б., ул. А.С. № 22, вх. Б, ап.18 чрез адв. Ю. Г. – неоснователна, по следните съображения:

Спорът е не по фактите, а по правото.

Предявеният осъдителен иск намира правното си основание в чл. 178, ал. 1, т. 3 от ЗМВР за заплащане на извънреден труд, получил се след преобразуване на нощен в дневен.

По делото не се спори, че ищецът е държавен служител, полагащ труд по служебно правоотношение в системата на МВР - чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, чийто статут се урежда от ЗМВР /чл. 142, ал. 2/. Предвид характера на заеманата длъжност през процесния период, ищецът е полагал труд през нощта между 22:00 и 06:00 ч. съгласно графици, а отработеното време се е изчислявало сумарно.

Съгласно чл. 46, ал. 2, изр. 1 ЗНА, за да се приложи правна уредба по аналогия са необходими определени предпоставки, които следва да бъдат разгледани предвид отговора на поставения въпрос. Първата предпоставка е празнота в закона. В случая ЗМВР не съдържа празнота относно продължителността на работното време на служителите в МВР, изразено в брой на часовете. Този извод се налага от анализа на чл. 187, ал. 1 ЗМВР. Нормата е императивна и предвижда, че нормалната продължителност на работното време е 8 часа. По смисъла на чл. 187, ал. 1 ЗМВР, „8 часа дневно“ означава 8 астрономически часа, независимо от частта на денонощието, в която работният ден се разполага – през деня, в неговата „светла“ част и през нощта – в неговата „тъмна“ част, в последната хипотеза от 22 часа до 6.00 12 часа. Съпоставката на нормите на чл. 187, ал. 1 и 3 ЗМВР с чл. 140 КТ показва, че разпоредбите на ЗМВР установяват по – голяма продължителност на работното време на нощния труд на служителите от МВР в сравнение с тази на работниците и служителите по трудово правоотношение. Различието – установената с разпоредбите на ЗМВР по – голяма продължителност на работното време на нощния труд за служителите от МВР се аргументира с основните функции на МВР, регламентирани в чл. 2, ал. 1 ЗМВР. Разпоредбите на чл. 179 и чл. 187, ал. 9 ЗМВР са делегиращи законови норми, които предвиждат условията и редът за полагане на нощен труд, включително

отчитането му и заплащането да се извършват със съответните актове – наредба и заповед. С последната, представляваща индивидуален административен акт се предвижда министърът на вътрешните работи да определя размера на възнаграждението за положен нощен труд. Действително в издадените наредби липсва правило като това на чл. 9, ал. 2 НСОПЗ, но липсата е обяснима с волята на законодателя да не се създава норма за преобразуване на нощни часове в дневни. Не са налице и останалите две предпоставки за прилагането на чл. 46, ал. 2, изр. 1 ЗНА. Случаите по ЗМВР и по КТ не са сходни. Трудовото правоотношение е насочено към изпълнение на частен интерес, а служебното правоотношение се реализира за осъществяване на държавна власт, т. е. като вид правоотношения те са различни, а не сходни. Прилагането на НСОПЗ към въпросните служебни правоотношения не би обезпечило постигането на законова цел доколкото методите на регулиране на отношенията и заложената в чл. 187, ал. 1 ЗМВР воля на законодателя е да се прилага еднаква продължителност на работното време през деня и нощта - „8 часа дневно“, независимо от частта на денонощието, в която работният ден се разполага – през деня или през нощта. При разработването и приемането на ЗМВР, законодателя е имал предвид разбирането за спецификата на служебните правоотношения и равенството на гражданите пред закона, като неблагоприятните последици от полагането на нощен труд от служители на МВР се компенсира със съответните компенсаторни механизми - допълнително възнаграждение за прослужено време – чл. 178, ал. 1, т. 1 ЗМВР, по- голяма основен платен годишен отпуск /чл. 189, ал. 1 ЗМВР/, обезщетение при прекратяване на служебно правоотношение /чл. 234, ал. 1 ЗМВР/, по – благоприятен режим за заплащане на извънреден труд /чл. 187, ал. 5, 6 и 7 ЗМВР/, липса на задължение за заплащане на осигурителни вноски и по – благоприятни условия за придобиване право на пенсия /чл. 69, ал. 2 КСО/, пенсиониране при условията на I категория труд /чл. 69 КСО/ и др.

Горното разрешение съответствува и на правото на ЕС. По образуваното дело от Съда на Европейския съюз № С-262/20 по направено запитване от български съд, е налице произнасяне по относими към настоящото тълкувателно дело въпроси. С решението по това дело /т. 49, 51 и 55 се приема, че Директива 2003/88/ЕО не съдържа указание за дадена разлика или съотношение между нормалната продължителност на нощния

труд и нормалната продължителност на труда през деня. Посочва се, че следва да се следи за това, за полагащите труд през нощта да има други мерки за защита под формата на продължителност на работното време, заплащане, обезщетения или сходни придобивки, които позволяват да се компенсира особената тежест на този вид труд. Член 8 и чл. 12, б. "а" от Директивата следва да се тълкуват в смисъл, че не се налага да се приема национална правна уредба, която да предвижда, че нормалната продължителност на нощния труд за работниците от публичния сектор като полицаите и пожарникарите, е по-кратка от предвидената за тях нормална продължителност на труда през деня.

Като извод съдът е приел, че чл. 20 и чл. 31 от Хартата на основните права на Европейския съюз трябва да се тълкуват в смисъл, че допускат определената в законодателството на държава членка нормална продължителност на нощния труд от седем часа за работниците в частния сектор да не се прилага за работниците в публичния сектор, вкл. за полицаите и пожарникарите, ако такава разлика в третирането се основава на обективен и разумен критерий, т. е. е свързана с допустима от закона цел на посоченото законодателство и е съразмерно на тази цел /т. 80/.

Обжалваното решение следва да се потвърди в частта, в която отхвърля иска над уважения размер до предявения от 6150,00 лв., като неоснователен и и да се отмени в частта, с която осъжда Главна дирекция "Пожарна безопасност и защита на населението" МВР, с адрес: 1309 гр.С., ж.к. И., ул. „П.“ 171 А, ЕИК ..., представлявана от директора Никола Николов да заплати на Г. И. Т., ЕГН *****, с адрес: гр. Б., ул. „А.С.“ № 22, вх. Б, ап. 18 чрез адв. Ю. Г., съдебен адрес: гр. С., ул. „И.“ № 69, следните суми:

- сумата от 1065,74 /хиляда шестдесет и пет лева и седемдесет и четири стотинки/ лв., представляваща неизплатено допълнително възнаграждение за положен извънреден труд за периода 29.01.2017 г. - 10.07.2019 г., получен в резултат на преизчисляване на положения нощен труд с коефициент 1.143 и превръщането му в дневен, ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба в съда – 27.01.2020 г. до окончателното погасяване на вземането.

Предвид изхода на спора, решението на първата инстанция в частта за разноските, с което Главна дирекция "Пожарна безопасност и защита на

населението" МВР е осъдена да заплати на Г. И. Т. за адв. хонорар сумата в размер на 450 лв. следва да бъде отменено, както следва да бъде отменено и в частта в която Главна дирекция "Пожарна безопасност и защита на населението" МВР е осъдена да внесе по сметка на РС – Б. сумата от 130 лв. представляваща държавна такса и сумата от 260лв. възнаграждение на вещо лице, които следва да останат за сметка на бюджета на съда на осн. чл.78 ал.6 ГПК.

Пред въззивната инстанция в полза на Главна дирекция "Пожарна безопасност и защита на населението" МВР следва да бъдат присъдени сторените по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв., съгласно чл.25 от Наредба за заплащане на правната помощ и сумата от 71 лв. държавна такса за пред въззивната инстанция.

Цената на иска е над 5000 лева, поради което и на основание чл. 280, ал. 3, т. 1, предл. 1 от ГПК, правилността на настоящото въззивно решение ще може да бъде проверена по касационен ред.

Водена от изложеното, БОС

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 906935/21.11.2022 г., постановено по гр. дело № 171/20120 г., по описа на Районен съд – Б., В ЧАСТИТЕ, с които е осъдена Главна дирекция "Пожарна безопасност и защита на населението" МВР , с адрес: 1309 гр.С., ж.к. И., ул. „П.“ 171 А, ЕИК ..., представлявана от директора А.Д. да заплати на Г. И. Т., ЕГН *****, с адрес: гр. Б., ул. „А.С.“ № 22, вх. Б, ап. 18 чрез адв. Ю. Г., съдебен адрес: гр. С., ул. „И.“ № 69, следните суми:

- сумата от 1065,74 /хиляда шестдесет и пет лева и седемдесет и четири стотинки/ лв., представляваща неизплатено допълнително възнаграждение за положен извънреден труд за периода 29.01.2017 г. - 10.07.2019 г., получен в резултат на преизчисляване на положения нощен труд с коефициент 1.143 и превръщането му в дневен, ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба в съда – 27.01.2020 г. до окончателното погасяване на вземането;
- сумата от 1791.92 /хиляда седемстотин деветдесет и един лева и деветдесет

и две стотинки/ лв., представляваща неизплатено допълнително възнаграждение за положен извънреден труд на официални празници за периода 29.01.2017 г. - 10.07.2019 г., получен в резултат на преизчисляване на положения нощен труд с коефициент 1.143 и превръщането му в дневен, ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба в съда – 27.01.2020 г. до окончателното погасяване на вземането; и

- сумата от 450 лв. представляваща адвокатско възнаграждение, както и -сумата в размер на 130.00 лв. (сто и тридесет лева) в полза на РС - Б., представляваща държавна такса по исковете, както и сумата в размер на 260,00 лв. (двеста и шестдесет лева), представляваща възнаграждение за вещо лице съобразно уважената част от исковете. **ПОТВЪРЖДАВА** Решение № 906935/21.11.2022 г., постановено по гр. дело № 171/20120 г., по описа на Районен съд – Б., в частите, с които се отхвърлят частично исковете за присъждане на неизплатено допълнително възнаграждение за положен извънреден труд за периода 29.01.2017 г. - 10.07.2019 г., получен в резултат на преизчисляване на положения нощен труд с коефициент 1.143 и превръщането му в дневен, и за положен извънреден труд на официални празници за периода 29.01.2017 г. - 10.07.2019 г., получен в резултат на преизчисляване на положения нощен труд с коефициент 1.143 и превръщането му в дневен.

ОСЪЖДА Г. И. Т., ЕГН *****, с адрес: гр. Б., ул. „А.С.“ № 22, вх. Б, ап. 18, да заплати на Главна дирекция "Пожарна безопасност и защита на населението" МВР , с адрес: 1309 гр.С., ж.к. И., ул. „П.“ 171 А, ЕИК ..., представлявана от директора А.Д., сумата от 100 лв. за юрисконсултско възнаграждение и сумата от 71 лв. държавна такса за пред въззивната инстанция.

На страните да се връчат копия на настоящия съдебен акт, който може да бъде обжалван от тях в едномесечен срок, считано от връчването, пред Върховния касационен съд, с касационна жалба, подадена чрез Окръжен съд Б..

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____